

körülnézzen, de ebben a pillanatban egész embergyűrű veszi őket körül. Egy fiú cipőfűzőket nyújt felénk, egy kisleány ibolyát, egy idősebb hölgy képes levelezőlapot, matyó asszony kézimunkát, valaki tűzkövet, szaharint kínál eladásra, másvalaki törökmézet, cukrozott fügét akar rájuk sózni, koldusok nyújtják felénk a kezüket, s ők ott állnak tanácstalanul mind a négyen, mozdulni se bírnak. Elégedetten szemléljük ezt a képet. Hiába, a mi népünk is élelmes, nem marad az olasz mögött. Eltanulta tőle. Nem kell félteni. Ezek az olaszok egy pillanatra azt hitték, hogy saját hazájukban vannak, valamelyik városban, ahol idegennek nézik őket. Otthon érezték magukat.

1935. március 29., péntek, 6. old.

Pesti utca

Mi mindent láttunk a pesti utcán az első tavaszi napokon?

Láttuk, amint egy kislányka lépegetett édesanyja mellett. Négy-öt éves lehetett, s bizony szaporán kellett szedegetnie lábát, hogy lépést tudjon tartani felnőtt kísérőjével. Valami fontos, érdekes dologról beszélgethettek, mert nyakát is egyre nyújtogatta, felfelé, anyja felé, s egészen megfedkezett a sósperecről, melyet egyik kezében ide-oda lóbázott.

Most hátulról nyolc-tíz éves kis csibész közeledett. Amikor a percc éppen hátrafelé lendült, ügyesen elkapta, jó darabot letört belőle és uccu, máris futott, mint a nyúl, utol se lehetett volna érni. A kislány egy pillanatra megállt, legöbült szájjal, kárvallottan nézte-nézte a kezében maradt perccsonkot. Néhányat szípigott, aztán a maradékot lassan majszolni kezdte.

Amennyiben már képes volt kerek, megfogalmazott mondatokban gondolkodni – és általánosítani – bizonyára ezt gondolta magában: „Milyen alattomosak és kegyetlenek a férfiak.” Féltő, hogy ez a jelentéktelen esemény egész életére megrögzítette benne ezt a sötét gondolatot.

Láttunk egy szürke zsakettes, szükre köcsögkalapos, macskabajszos öregurat a budai sétányon.

Legalább huszonöt esztendeje nem láttunk ilyen öltözéket, legfőlebb színpadon.

Láttunk a Duna-parton, felfordított, gazdátlan csónak tetején fiatal párt andalogni, mint a jó végződésű mozarabokban szokás.

Láttuk a külvárosban a következő felírást: „Itt egész nap five o'clock tea kapható.”

Láttunk egy fiatalembert, aki hetykén lépegetett, s közben egy orsó cérnát húzott maga után, észrevétlenül. A cérna csak gombolyodott lefelé, és csodálatosképpen nem szakadt el. Egy dévaj fiatal lány a lábával egyre rúgta utána.

Láttunk egy hároméves kislányt, aki éjjel után egy órákor dülöngélő részeg embert vezetett kézenfogva a Vilmos császár úton. A gyerek tökéletesen éber volt és kis görbe lábaival biztos, kemény léptekkel mérte az éjszakai utat. Talán egész Angyalföldig vagy Újpestig is bandukolhattak így együtt. Azt tartják, hogy a részeg emberre angyal vigyáz. Ezúttal a kislány vigyázott a részeg emberre. Az angyal bizonyára a gyermeknek viselte gondját.

Láttunk egy földszinti lakás ablakában pipázó öregurat. Levelet tartott a kezében. A levél kifelé volt fordítva, s futtában ezt a megszólítást olvastuk le róla: „Kedves édesapám.” Reggel, amikor arra mentünk, az öregúr a levelet olvasgatta, s este, amikor ismét arra vitt utunk, az öregúr még mindig az ablakban pipázott, s a levelet még egyre a kezében tartotta. Vajon hányszor olvashatta el napközben? ...

1935. április 6., szombat, 6. old.

Élőképek

Avillamosságukba diákgyererek kapaszkodnak. Kamaszok. Tizenöt-tizenhat évesek. Szeplősek, soványak, hosszú karúak, vigyorgók, mamlaszok. Hangjuk rekedten éles, hol mély, hol magas, mint ebben a korban lenni szokott.